

[Helge Adam Møller]

selsvæsenet igennem de senere år, hilses med tilfredshed af såvel de ansatte som af de indsatte.

Det har været glædeligt at konstatere, at man inden for kriminalforsorgen, samtidig med at man har haft begrænsede ressourcer, har formået at igangsætte nye og spændende initiativer. Ud over de initiativer, justitsministeren omtalte, har jeg hæftet mig ved forsøget med de såkaldte løsladelsesture med skib eller, for at være helt korrekt, med en galease ved navn »M/S Vesterby«. Det var vist også det, hr. Torben Lund efterlyste: Hvad drejer dette sig om?

Det er et projekt, hvor seks unge ad gangen, umiddelbart før de skal løslades, kommer ud på et 3-ugers skibstogt efterfulgt af en kort periode på udvalgte virksomheder, hvor man giver dem en introduktion til erhvervslivet. Foreløbige erfaringer har vist, at det at skulle arbejde tæt sammen på et skib, have ansvar og være afhængige af hinanden, ofte under rimelig barske forhold, er fremmede for de unges muligheder for efter afsoningen af deres fængselsstraf at komme i gang ude i det civile samfund.

Det er interessant at konstatere, at de to projekter er lykkedes over forventning, og at næsten alle, der har deltaget i dem, har fået et job og et sted at bo, efter at de har afsluttet fængselsopholdet.

Jo, vi kan konstatere, at på trods af begrænsede ressourcer i kriminalforsorgen har man formået at omstille sig, at tænke nyt, at være kreativ. Men måske nytænkning og kreativitet og de begrænsede ressourcer har en vis sammenhæng?

Vedrørende kriminalforsorgen har jeg et enkelt spørgsmål. I såvel 1988 som 1989 var den gennemsnitlige daglige udnyttelse af kapaciteten i fængsler og arresthuse den samme, nemlig 93 pct., og man kan konstatere, at udnyttelsesprocenten klart er størst om efteråret og om vinteren.

Nu er 93 pct.s udnyttelse af kapaciteten jo ganske flot, men jeg kan ikke lade være med at tænke på, at hvis man kunne øge denne procent med bare 3 til 96, så ville man skaffe yderligere 100 pladser. Jeg vil derfor godt spørge justitsministeren, om der er nogen muligheder for at gøre dette.

Lad mig så gøre nogle bemærkninger om domstolsområdet.

Når man skal vurdere, om domstolene har for få eller for mange ressourcer, skal dette selvfølgelig sættes i forhold til antallet af arbejdsopgaver, dvs. først og fremmest udviklingen i antallet af sager. Ministeren har detaljeret gennemgået dette, men lad mig bare i stikordsform nævne, at ved byretterne er antallet af civile sager faldet i såvel 1989 som 1990, antallet af straffesager ved byretterne er lavere i 1990 end i 1989, antallet af tinglysningssager er over 4 år reduceret med 25 pct., i alt ½ mio. færre sager i løbet af 4 år.

Vedrørende landsretterne kan jeg konstatere, at antallet af civile førsteinstanssager det sidste år er faldet med ca. 50 pct. i Østre Landsret og lidt mere end 40 pct. i Vestre Landsret. Til gengæld er antallet af nævningsager steget såvel øst som vest for Storebælt, i alt 8 sager mere end året før. Men samlet kan der konstateres et fald i antallet af sager ved begge landsretter i såvel 1989 som 1990.

Jeg må altså konstatere, at domstolene har et uændret eller et faldende antal sager, der skal behandles. Umiddelbart skulle dette medføre, at ventelisterne med sager, der skal behandles, blev kortere, og at den enkelte sag hurtigere kom til behandling i retten. Dette har imidlertid ikke været tilfældet.

Det må derfor være rimeligt og i alles interesse at overveje domstolenes forhold og udvikling. Hvordan er produktiviteten ved landets domstole – for nu at bruge et udtryk fra det private erhvervsliv? Udnyttes ressourcerne mest muligt effektivt? Kan interne arbejdsgange ændres med fordel? Er domstolenes struktur den mest hensigtsmæssige? Og hvordan kan ny teknologi anvendes i øget omfang?

Der er nok af områder at undersøge og overveje, også det, at dommere har andre opgaver end lige det at dømme. De er medlem af udvalg og kommissioner, nedsat af Folketing eller ministerier, og de er meget ofte involveret i private voldgiftssager. Dette er der ikke noget galt i, så længe bibeskæftigelsen ikke får konsekvenser for det almindelige domstolsarbejde. Er dette tilfældet, bør ændringer overvejes.

Det er på denne baggrund med tilfredshed, jeg og den konservative folketingsgruppe konstaterer, at justitsministeren i løbet af kort tid indleder en undersøgelse af domstolenes forhold med henblik på yderligere at effektivisere deres arbejde. At en sådan undersøgelse gen-